

LLISTA DE CONCEPTES

SOCIO-LINGÜÍSTICS

Accent: és la manera que cada un de nosaltres tenim a l'hora d'usar l'idioma. Característiques pròpies dels diversos grups de parlants.

Bilingüisme: és la capacitat que té un individu d'una llengua de reproduir enunciats aptes en l'altra.

Bilingüisme unilateral: es produeix quan dues persones parlen distints idiomes però s'entenen mutuament.

Codificació i normativa: la codificació és un conjunt de regles que una comunitat usa per a comunicar-se; i la normativa posa les normes d'ús.

Competència lingüística i comunicativa: coneixements que té cada parlan a l'hora de parla o comunicar-se en un idioma.

Comunitat lingüística: és un grup de parlants, els quals comparteixen una mateixa llengua. (definició donada per J. Fishman).

Conflicte lingüístic: situació en que dues varietats lingüístiques competeixen entre elles provocant la invasió o el desplaçament d'una de les dues llengües o varietats, dels àmbits d'ús de l'altra. topade de llengües.

Dialecte: cada una de les modalitats diferents que presenta un idioma.

Geogràfic: dialecte que és diferència dels altres per factors geogràfics.

Social: dialecte que és diferència dels altres per factors socials.

Temporal: dialecte que és diferència dels altres per factors temporals.

Diglossia: segons Fishman, la diglossia és una organització jeràrquica dins una societat. És com una contraposició al bilingüisme.

Estandardització: és un procés, el qual s'utilitza per crear una llengua estàndard, la qual coneixi tot parlant de la comunitat.

Integració lingüística: el fet de compartir unes actituds i uns elements atribuïts a la llengua que determinen la cohesió del grup.

Interferència lingüística: ens referim als canvis en l'estructura d'una llengua motivats directament per la influència d'una segona llengua.

Interllengua: és aquella llengua de caràcter general per entendre-se entre llengües diferents.

Lleialtat lingüística: factor socio-cultural que actua com a estímul de la interferència lingüística.

Llengua: sistema de signes articulats que posseeix una determinada comunitat de parlants per poder-se comunicar.

Llengua estàndard: és el llenguatge que s'aconsegueix per la pràctica dels usos comunicatius de masses, és a dir, un llenguatge fàcil d'entendre per tots els parlants de la comunitat.

Llengües minoritzades/ subordinades: són les llengües que no ocupen el lloc que li pertoca en la seva comunitat.

Llengües nacionals: són llengües diferents que estan dins un mateix estat o país.

Models igualitaris: és el codi o normativa en l'ús d'una llengua que serveixen com a punt de referència als seus usuaris a un mateix idioma.

Multilingüisme: és la capacitat que té un individu de reproduir enunciats aptes en més de tres llengües.

Normalització lingüística: procés socio-cultural en el que un idioma es sotmés a la normalització, i aconsegueix accedir a totes les funcions socials fins alhora a la llengua dominant.

Normes d'ús lingüístic: aquelles actituds expressives humanes que són el resultat d'un joc de forces lingüístiques per respondre a problemes de comunicació pràctics.

Planificació lingüística: és l'establiment dels deures i els drets lingüístics en una comunitat, generalment aquelles que hi ha a una situació de llengües en contacte.

Prejudici lingüístic: comportament que consisteix a considerar la seva llengua pròpia com a inferior.

Principi de personalitat: dins un estat totes les llengües són iguals.

Principi de territorietat: cap llengua té drets dins un territori que no és el seu, encara que estiguin en el mateix estat.

Registre: són productes dels usos que es fan de la llengua en les diferents situacions comunicatives de la societat.

Substitució lingüística: procés pel qual una llengua original va perdent àmbits funcionals de manera progressiva en favor d'una llengua forana fins a arribar a la desaparició de la llengua original.

Variació lingüística: són les varietats usades en una zona geogràfica determinada o usades per un grup social o corresponent a una època històrica determinada.

Geogràfica: aspecte elemental de reflexió que ofereix l'observació de la diferència entre llengua i dialecte.

Social: conjunt de varietats que es distingeixen pel fet de tenir relació amb grups socials diferents.

Temporal: són els diferents usos d'un idioma dins una època històrica determinada.

Estilística: varietats que corresponen a les exigències de la situació comunicativa i al grau de formalitat.

Varietat lingüística: conjunt de realitzacions concretes que pot adoptar una llengua determinada en funció de diferents criteris de referència.